

потера го настигнала и отново го заобиколила. Тогава славниятъ български юнакъ измъкналъ хайдушкия си ножъ. И, като се прекръстилъ, хвърлил се въ турскитѣ редове. Удрялъ налъво и надѣсно, докато ималъ сили и най-сетне изтощенъ падналъ мъртъвъ на земята за свободата на България. Турцитѣ отсѣкли главата му, набили я на колъ и я занесли бакшишъ на голѣмцитѣ въ Севлиево.

Дошло редъ и за столицата на новата юнашка държава, Ново село. Карагйозовъ пазѣлъ Дебнево. Неговитѣ черешови топчета пукнали нѣколко пжти. Но една шепа хора, колкото и да е храбра, никога не може да надвие цѣли орди, които налитатъ отъ всѣкъде. Турцигѣ не могли да превземагъ позициитѣ на Дебнево, но ги заобиколили издалечъ презъ планинитѣ. Дюзтабановъ, главнокомандуващиятъ, тичалъ съ конь ту тукъ, ту тамъ, но безбройната сгань не може да се спре и тичала да сграби борцитѣ. Войводитѣ видѣли, че не могатъ устоя и, за да не бждатъ пленени, отстѣпили къмъ Балкана. Кръвожаднитѣ башибозуци нахълтали на 10 май въ Ново село и обърнали всичко въ пухъ и прахъ. Въ това село изгорѣли 772 кжщи.

Така, много лилѣното българско царство въ Ново село спрѣло да дѣха. То живѣло 10 дни и дало на свѣта да разбере, че макаръ да е една трошичка, умѣе да се бие юнашки и славно да умре за своята свобода и човѣшки права.

Йонко Карагйозовъ билъ заобиколенъ съ малката си четица и плененъ отъ турцитѣ. Дюзтабановъ останалъ само съ стотина най-силни юнака. Той се оттеглилъ подъ високия планински връхъ Мара-Гидикъ и решилъ да трѣгне все подъ билото на Стара-планина, за да се завърне къмъ Габрово. Кон-